

Η τιμία κάρα του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου στην Παναγία Δοβρά

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

Την Τρίτη, 21 Δεκεμβρίου, το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε και κήρυξε τον θείο λόγο, όπως κάθε Τρίτη απόγευμα, στον Εσπερινό και στην Παράκληση του Αγίου Λουκά του Ιατρού στον Ιερό Ναό του στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Με την ευκαιρία της πρόσφατης εορτής του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου, τέθηκε σε προσκύνηση η τιμία κάρα του Αγίου και το χαριτόβρυτο Ιερό Λείψανο του Αγίου Λουκά που αποθησαυρίζονται στην Ιερά Μονή της Παναγίας Δοβρά.

Η Ιερά Ακολουθία μεταδόθηκε απευθείας στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως,

την αντίστοιχη σελίδα στο Facebook και τον ραδιοφωνικό σταθμό «Παύλειος Λόγος 90,2 FM».

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: Απόψε έχουμε τήν εύλογία και τή χάρη νά προσκυνούμε έκτός από τό ιερό λείψανο τοῦ ἁγίου Λουκά, ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως, τοῦ ἱατροῦ καί θαυματουργοῦ, καί τή σεπτή καί χαριτόβρυτο κára τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, τοῦ ὁποίου τή μνήμη ἐόρτασε κατά τή χθεσινή ἡμέρα ἡ Ἀγία μας Ἐκκλη-σία.

Καί εἶναι ἰδιαίτερη εύλογία νά τούς τιμοῦμε ἀπόψε μαζί τούς δύο μεγάλους αὐτούς ἱεράρχες τῆς Ἐκ-κλησίας μας, οἱ ὁποῖοι μπορεῖ νά ἔζησαν σέ ἐντελῶς διαφορετικές ἐποχές καί σέ ἐντελῶς διαφορε-τι-κούς τόπους, διακόνησαν ὅμως καί οἱ δύο τόν Χριστό καί τούς ἀν-θρώ-πους μέ ζῆλο καί αὐταπάρνηση καί ὑπέμει-ναν μέ καρτερία τό μαρτύ-ριο γιά τήν πίστη καί τήν ἀγάπη στόν Χριστό.

Ὁ ἕνας, ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος, ἀντιμε-τώπισε τά ἄγρια θηρία καί ἔχυσε τό αἷμα του γιά τόν Χριστό. Ὁ ἄλλος, ὁ ἅγιος Λουκάς, ὑπέμεινε ἕνα μα-κρο-χρόνιο μαρτύριο, μέ διωγμούς, μέ φυλακίσεις, μέ ἐξορίες καί βα-σανιστήρια. Κανείς ἀπό τούς δύο δέν ὑποχώρησε, κανείς δέν προτί-μη-σε νά ἀρνηθεῖ τόν Χριστό, γιά νά σώσει τόν ἑαυτό του. Γιατί καί οἱ δύο ὅχι μόνο δέν ἤθελαν νά χωρι-σθοῦν ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί πίστευαν ὅτι ἡ ζωή τους στή γῆ εἶναι ζωή μέ τόν Χριστό καί τό μαρτύριο θά τούς φέρει πιό κο-ντά καί θά τούς ἐνώσει μέ Αὐτόν πού ἀγαποῦσαν, μέ Αὐτόν στόν ὁποῖο εἶχαν ἀφιερώσει καί τήν ψυ-χή τους καί τή ζωή τους.

Αὐτή τή βεβαιότητα βλέπουμε νά διατυπώνει μέ ἔμφαση στήν ἐπι-στο-λή του πρὸς τούς χριστιανούς τῆς Ρώμης ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεο-φόρος, ζητώντας νά προσεύχονται γι' αὐτόν, ἐνῶ βαδίζει πρὸς τό μαρ-τύριο, γιά νά μήν λέγει μόνο ὅτι εἶναι χριστιανός, ἀλλά καί γιά νά ἀπο-δει-χθεῖ τήν κρίσιμη ὥρα ἀλη-θινός μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ.

Τους παρακαλεῖ ὅμως ἀκόμη νά μὴν ἐπιδιώξουν νά τόν ἀπαλλά-ξουν ἀπὸ τὸ μαρτύριο. «Ἄφετέ με θη-ρίων εἶναι βοράν, δι' ὧν ἔνεστιν Θεοῦ ἐπιτυχεῖν». Ἀφῆστε με, γρά-φει, νά γίνω βορά τῶν θηρίων, διὰ τῶν ὁποίων θά μπορέσω νά κερδί-σω τὸν Θεό. «Σῆς εἰμι Θεοῦ καὶ δι' ὁδόντων θηρίων ἀλήθομαι, ἵνα κα-θα-ρός ἄρτος εὐρεθῶ τοῦ Χρι-στοῦ». Εἶμαι σιτάρι τοῦ Θεοῦ, συνε-χίζει, πού μέ ἀλέθουν τὰ δόντια τῶν θηρίων, γιὰ νά βρεθῶ καθαρὸς ἄρτος τοῦ Χριστοῦ. «Σέ τίποτε δέν μέ ὠφελεῖ οὔτε ὁ κόσμος ὁλόκλη-ρος, οὔτε οἱ βασιλεῖες τοῦ αἰῶνος τούτου. Εἶναι προτιμότερο νά πε-θά-νω γιὰ τὸν Χριστό, παρά νά βα-σι-λεύσω στὰ πέρατα τῆς γῆς. Ἐκεῖ-νον ζητῶ, πού πέθανε γιὰ χάρη μας. Ἐκεῖνον θέλω, πού ἀναστή-θη-κε γιὰ μᾶς. Ἐπιτρέψτε μου», συ-νε-χίζει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος στὴν ἐπιστο-λή του, «νά γίνω μιμητὴς τοῦ πά-θους τοῦ Θεοῦ μου».

Αὐτά τὰ λόγια εἶναι ἀπόδειξη τῆς μεγάλης ἀγάπης πού εἶχε ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος γιὰ τὸν Χριστό, ὥστε τὸν ἐπιθυμοῦσε καὶ τὸν ἐπεδίωκε πάνω ἀπὸ ὅλα τὰ ἐγκόσμια, πάνω καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴ ζωή.

Καί δέν τά ἔλεγε μόνο αὐτά, τά ἔκανε καί πρά-ξη στή ζωή του, τά ἔκανε πράξη μέ τό μαρτύριό του καί τή θυσία του γιά χάρη τοῦ Χρι-στοῦ. Μαρτύρησε, θυσιάστηκε, ὄχι γιατί δέν ἀγαποῦσε τή ζωή του, ὄχι δέν ἀγαποῦσε τούς ἀνθρώπους, ἀλ-λά γιατί ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπό ὅλους καί ἀπό ὅλα τόν Θεό, καί ἤξερε ὅτι καί ἡ ζωή καί ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων ἔχει ἕνα ὄριο, ἔχει ἕνα τέλος, ἐνῶ ἡ ζωή κοντά στόν Χριστό, ἡ ζωή μέ τόν Χριστό εἶναι ἀτελεύτητη καί αἰώνια.

Αὐτή τήν ἀλήθεια ὑπενθυμίζει καί σέ μάς ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεο-φό-ρος, ὅχι καλώντας μας νά πεθά-νουμε γιά τόν Χριστό, ἀλλά καλώ-ντας μας νά δείξουμε καί ἐμεῖς τήν ἀγάπη μας, θέτοντας τή δική του ἀγάπη, θέτοντας τή σχέση μας μέ τόν Χριστό, πάνω ἀπό τά μικρά καί τά καθημερινά πού μπορεῖ νά μάς παρασύρουν, πάνω ἀπό τίς ἀδυνα-μίες καί τά πάθη μας πού μπορεῖ νά μάς ἀπομακρύνουν, πάνω ἀπό τίς δικαιολογίες καί τίς προφάσεις πού μάς κρατοῦν μακριά του.

Καί ὅσο δείχνουμε τήν ἀγάπη μας πρός τόν Χριστό μέ τίς ἐπιλογές, μέ τίς προτεραιότητες καί μέ τίς πρά-ξεις μας, τόσο περισσότερο λαμβά-νου-με τή χάρη του, ἀλλά καί αὐ-ξά-νει μέσα μας ἡ ἀγάπη, ὥστε πιό εὐκόλα νά παραμερίζουμε καί ἐ-μεῖς ὅσα μάς ἐμποδίζουν γιά νά εἴ-μαστε κοντά του, γιά νά ἐνούμεθα μαζί του μέ τά ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καί νά προοδεύ-ου-με στήν ἐν Χριστῷ ζωή.

Αὐτή ἡ χάρη τοῦ Χριστοῦ πού εἶχαν οἱ ἅγιοί μας, οἱ ὁποῖοι τόν ἀγαποῦσαν περισσότερο ἀπό ὅτι-δή--ποτε ἄλλο στόν κόσμο, ἐνεργεῖ δι' αὐτῶν καί μέ τά θαύματα, ἔτσι ὥστε νά παρακινεῖ καί ἐμᾶς πού τά βλέπουμε, πού τά ἀκοῦμε καί πού τά ζοῦμε στήν ἀγάπη του.

Ἕνα πολλαπλό θαῦμα τοῦ ἁγίου Λουκᾶ πού λάβαμε αὐτές τίς ἡμέ-ρες θά ἤθελα νά σᾶς διαβάσω κλεί-νοντας. Μᾶς τό ἔστειλε μία κυρία Ἀναστασία, καί ἀφορᾶ τή μητέρα της.

Γράφει, λοιπόν:

«Ἀγαπητοί πατέρες,

Ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία διαμένει στή Γερμανία μέ τόν πατέρα μου, διαγνώστηκε μέ καρκίνο τῶν ὠο-θηκῶν τόν Ἰούνιο τοῦ 2019. Μόλις ἐνημερωθήκαμε γιά τήν κατά-στα-ση, ἐγώ καί ἡ ἀδελφή μου, πού δια-μένουμε στήν Ἑλλάδα, σπεύσαμε κοντά της. Ἀφοῦ ἐγχειρίστηκε ἡ μητέρα μας, ἡ ὁποία, ὅπως μοῦ εἶπε στή συνέχεια ἡ ἀδελφή μου, κατά τή διάρκεια τῆς ἐπέμβασης προσευ-χό-ταν στόν ἅγιο Λουκᾶ τόν ἱατρό, οἱ ἱατροί δέν μάς ἔδιναν πολλές ἐλ-πίδες λόγω τῶν ἐξετάσεων καί μάς ἐνημέρωσαν γιά τήν πολύ δύσκολη κατάστασή της. Ἡ ἐγχείρηση προ-κά-λεσε πολλές ἐπιπλοκές ἀργό-τε-ρα, μέ ἀποτέλεσμα ἡ μητέρα μου νά μπεινοβγαίνει

συχνά στο νοσοκομείο και να κάνει αρκετές επεμβάσεις.

Ήταν 31 Ιουλίου του 2019, όταν για ακόμη μία φορά η μητέρα μου νοσηλεύόταν. Μέ καλεϊ νωρίς τό πρωί λέγοντάς μου ότι η κατά-στα-σή της χειροτέρεψε και είχε αίμορ-ραγία σέ διάφορα σημεία του σώ-μα-τός της. Έντρομη τήν επισκέ-πτο-μαι στό νοσοκομείο, τήν ώρα πού τήν ετοίμαζαν για τό χειρουργείο προκειμένου οί ιατροί να στα-μα-τήσουν τήν αιμορραγία. Αφού έγινε ή μικροεπέμβαση και έβαλαν τή μητέρα μου στό δωμάτιο, εκείνη άρχισε να έχει μία περίεργη άρνη-τι-κή στάση και δέν ήθελε να μάς μιλήσει ούτε να προσευχηθεί (κάτι πού έκανε έδω και καιρό). Άρχισε να μάς λέει ότι βλέπει κάποιον να άποτυπώνεται στόν τοίχο, όμως δέν είχε καταλάβει ποιός ήταν. Μάλιστα τά είχε βάλει μέ τόν Θεό, γιατί μάς έλεγε ότι ζητούσε άπε-γνω-σμένα να τής στείλει βοήθεια, έστω έναν Άγιο να τήν παρηγο-ρή-σει, και εκείνη έβλεπε συνέχεια μία μορφή άποτυπωμένη στόν τοίχο πού δέν καταλάβαινε ποιός ήταν. Τής είπαμε να κάνει τήν προσευχή της και ό Θεός ξέρει τί πρέπει να κά-νει. Οί ιατροί μάς έλεγαν ότι όλα αυτά είναι παρενέργειες από τά φάρ-μακα.

Τήν επόμενη ήμέρα και αφού είχε λίγο ήρεμήσει, μάς λέει ότι βλέπει ακόμη τή μορφή στόν τοίχο και μάλιστα μάς υποδεικνύει σέ ποιό ση-μείο. Τότε άρχίσαμε να τήν βλέ-που-με κι έμεϊς, έγώ κι ή άδελφή μου μόνο. Τήν ίδια μέρα έρχεται στό νοσοκομείο ένα φιλικό μας ζευ-γάρι και μάς λέει ότι μάς έφερε εικονίτσες από τόν άγιο Λουκά τόν ιατρό και λαδάκι από τήν Ίερά Μο-νή Παναγίας Δοβρά. Και ξαφνικά, βλέποντάς τες, ανακαλύπτουμε ότι ή μορφή πού βλέπαμε στόν τοίχο είναι του άγίου Λουκά του ιατρού.

Από κεϊ και έπειτα τά πράγματα άρχισαν να πηγαίνουν καλύτερα. Σταμάτησε ή αιμορραγία και μετά από ένα διάστημα κατάφεραν οί ιατροί να ξεκινήσουν και χημειο-θε-ραπείες.

Όμως μάς συνέβη και δεύτερο θαύμα.

Αφού είχαμε αφήσει καλύτερα τή μητέρα μας και επιστρέψαμε στην Ελλάδα, ξαφνικά, στίς 3 Οκτω-βρίου, μάς ενημερώνει ότι χειροτε-ρεύει ή κατάστασή της και είσήχθη στό νοσοκομείο μέ είλεό του πα-χέος έντέρου. Ακολούθησε μία δύ-σκο-λη επέμβαση, εξαιτίας και τής βεβαρυμένης καταστάσεως τής υγεί-ας της. Όμως, ω του θαύματος, ή μητέρα μου πήγε πάλι στό ίδιο δωμάτιο, στό όποιο είχε άποτυπω-θεί πριν από μερικούς μήνες ή μορφή του άγίου Λουκά του ια-τρού. Παρότι οί ιατροί ήταν άπαι-σιόδοξοι και μάς έλεγαν ότι, ναί μέν έγινε ή έγχείρηση, αλλά δυστυ-χώς τό παχύ έντερο δέν θά ξανα-λει-τουργοῦσε, και ή μητέρα μας δέν θά επεβίωνε, ω του θαύματος, όλα λειτούργησαν και ή μητέρα μου είναι έν ζωή. Έκανε ξανά χημειο-θ-εραπείες και κάνει και σήμερα πού σās γράφω ξανά

(Οκτώβριος 2021), μέ αποτέλεσμα κάποιο υπό-λειμμα πού είχε μείνει νά μικραί-νει συνεχώς. Οί ιατροί δέν μάς ἔδιναν καμιά ἐλπίδα καί ὅμως νά πού εἶναι ἐδῶ μαζί μας, ἐδῶ καί 2,5 χρόνια μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἁγίου Λουκᾶ τοῦ ἱατροῦ. Εὐχαριστῶ τόν Θεό καί τόν ἅγιο. Ξέρω ὅτι δέν εἶ-μαι ἄξια τῆς ἀγάπης τους καί τῶν θαυμάτων τους καί εἶμαι εὐγνώ-μων γιά ὅλα.

Ἡ ἀδελφή μου ἔψαξε καί βρῆκε τήν Ἱερά Μονή σας καί ἤρθαμε καί προσκυνήσαμε τήν εἰκόνα καί τά λείψανα τοῦ Ἀγίου Λουκᾶ.

Σᾶς εὐχαριστῶ πού μέ ἀκούσατε καί ζητῶ τήν εὐλογία σας, Ἀναστα-σία».

© Kosmas Karagiannis IMBNK